

Tučňák

Měsíčník městské části Praha 4 • LISTOPAD 2021

PRAHA 4 OŽILA
KULTUROU
A SPORTEM

Str. 7 a 11

Tučňák na webu

„V rádiovém orientačním běhu musíte mít i štěstí,“ říká Eliška Voráčková

Ve své bohaté sbírce má přes 50 medailí! Foto: archiv EV

Najít v terénu schované vysílače ožívající se v daných intervalech za pomoci Morseovy abecedy není někdy jednoduché. Foto: archiv EV

Zná ten pocit, když sportovec stojí na nejvyšším stupni se zlatou medailí na hrudi a poslouchá tóny naší státní hymny. Eliška Voráčková jej zažila již několikrát, je několikanásobnou mistryní světa i Evropy v rádiovém orientačním běhu a rovněž čerstvá vítězka ankety Sportovec Prahy 4 v kategorii Senior.

K běhání s přijímačem v ruce se dostala před dvaceti roky, do té doby doprovázela dceru a syna na závody. „Ale pak mě přemluvila kamarádka, chyběla jí druhá žena do týmu a já kývla,“ vzpomíná Eliška Voráčková. Ostatně, sportovní aktivity jí nikdy nebyly cizí, dlouhé roky vyučovala na střední škole tělesnou výchovu a matematiku. A v podstatě úspěšně spojila obě svoje dovednosti v jednu. „Obsahem rádiového orientačního běhu je s pomocí přijímače a mapy vyhledat stanovený počet vysílačů (kontrol), pokud možno v ideálním pořadí, které není pevně dáno, a v co nejkratším čase doběhnout do cíle. Princip tedy spočívá v zaměření a nalezení v terénu ukryté kontroly, které v krátkých časových

intervalech vysílají domluvené znaky. Je tedy na každém závodníkovi, jakou taktiku zvolí,“ objasňuje základ oblíbeného sportu.

Obtíže v Jižní Koreji

Česká republika společně s Ruskem a Ukrajinou patří ke světovým velmocem rádiového orientačního běhu, což Eliška Voráčková v seniorské kategorii potvrdila získáním medailí z mistrovství světa i Evropy. Na letošním evropském šampionátu v Bulharsku získala v soutěžích jednotlivců jednu zlatou, dvě stříbrné a jednu bronzovou medaili. „Vyhrála jsem jen o vteřinu, ale vyhrála,“ směje se a připomíná, že v této sportovní disciplíně hraje roli nejen fyzická zdatnost, ale i schopnost vyhodnotit správné signály z přijímače a nezbytné štěstí.

Za dvacet let odběhala desítky závodů, ovšem za nejobtížnější považuje šampionát v Jižní Koreji. „Země je hodně kopcovitá a lesy jsou téměř neprostupné. Někam zaběhnete a najednou nevíte, jak zpátky. K tomu si připočítejte velké teplo a vlhkost,“ vzpomíná Eliška Voráčková

a podotýká, že ani místní strava jí příliš nečarovala. Nicméně i v Asii si do kufru přibalila celou sadu medailí.

Podolí celoživotní láskou

„Vyrosla jsem v Jeremenkově ulici v době, kdy kolem byla ještě pole a stály tu maximálně malé domečky. Pak rodiče nedaleko postavili domek a v něm žijeme dodnes. Podolí mám ráda pro jeho klidné prostředí a bezproblémové spojení do centra. Navíc mám kde běhat, pro tréninky využívám nejen Kavčí hory, ale také Kunratický les nebo areál bývalého lesního divadla na Novodvorské,“ říká Eliška Voráčková. Pomáhá také trénovat školní děti ze ZŠ Jílovská, kde je kroužek rádiového orientačního běhu. Její jméno také zaznělo v letošní anketě Sportovec Prahy 4, ve které vyhrála ženskou seniorskou kategorii. „Samozřejmě, potěšilo mne to, je to milé. Ale slávu mít nemusím, větší radost jsem letos měla ze syna, který také získal evropský titul,“ uzavírá s úsměvem skromná sportovkyně. (md)

Zeptali jsme se za vás

Dobrý den,
nesouhlasím s tvrzením (Tučňák říjen 2021, str. 20), že tak mnoho lidí si přeje obnovit sousoší Radostný den u Kongresového centra Praha. Znáám velmi mnoho odpůrců této myšlenky. Bývalé sousoší je nejen produktem totality. Je to kýčovitě dílo velice kontroverzního tvůrce Jana Hány. O jeho minulosti je třeba vědět víc, než tvrdí redakční charakteristika, písnič o „uznávaném akademickém sochaři“ (uznávaném kým?). Děkuji za zveřejnění mého názoru.

Hana Svobodová, Nulše

Vážená paní,
je obvyklé, že se názory na veřejně vystavená výtvarná díla i na jejich tvůrce rozcházejí. Redakce Tučňáka proto oslovila a historika architektury Zdeňka Lukeše, aby nabídl svůj odborný pohled na sochu i na Jana Hány: „Jde o podprůměrnou kýčovitou práci, typické dílo neblaze proslulého ‘Vasila Biřáka českého sochařství’ Jana Hány. Toho se báli už spolužáci - studenti AVU po válce pro jeho spolupráci s StB. Od 50. let sekal politické pomníky nevalné úrovně jako Baťa cvičky. V šedesátých letech toto vyšlo z módy, tak dělal kýčovité dívky, za normalizace zase politické

pomníky. Stal se národním umělcem, předsedou Svazu výtvarníků, profesorem a rektorem AVU. Studenti ho upřímně nesnášeli, stačí se zeptat pamětníků. Jeho poslední práci před sametovou revolucí měla být obří socha Díky rudé armádě či tak nějak pojmenovaná třicetimetrová dívka s kyticí na místě Stalinova pomníku. K tomu už naštěstí nedošlo.“ Vedení Kongresového centra Praha se v návaznosti na veřejnou debatu v médiích nakonec rozhodlo, že sochu na původní místo vrátit nebude.

Martin Dudek, šéfredaktor Tučňáka